FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 7. oktober 1986 *

Høje Domstol.

I 1936 blev der for den franske mølleindustri indført en ordning, hvorefter hvert mølleri fik tildelt et årligt kontingent for formaling af blød hvede til mel bestemt til konsum på hjemmemarkedet.

Der er mulighed for at få kontingentet forhøjet enten ved at sammenlægge flere møllerier eller ved at opkøbe formalingsrettigheder.

Når et mølleri overskrider formalingskontingentet, pålægges det en bøde, som fastsættes på grundlag af det retsstridigt formalede kvantum, og den tilsvarende mængde mel konfiskeres.

I 1982 og 1983 overskred SA Minoterie Forest sit formalingskontingent for hvede, og selskabet samt dets administrerende direktør, Marie-Louise Forest, blev derfor af direction générales des impôts indstævnet for Tribunal de grande instance de Mâcon.

Da sagsøgte gjorde gældende, at den franske ordning var i strid med visse bestemmelser i Rom-traktaten eller gennemførelsesforordningerne, fandt retten, at der faktisk her forelå et problem, og forelagde derfor Domstolen følgende spørgsmål:

»Må de franske forskrifter, der er indeholdt i dekret af 24. april 1936, som ændret navnlig ved dekret 61-1033 af 11. september 1961, om indførelse af et kontingent for formaling af hvede, der begrænsede møllernes produktionskapacitet, anses for at være i strid med forordning nr. 2727/75 (EØF) fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab om den fælles markedsordning for korn eller i strid med EØF-traktatens artikler 30-37?«

Da det ikke tilkommer De europæiske Fællesskabers Domstol inden for rammerne af artikel 177 at udtale sig om, hvorvidt en national foranstaltning er i overensstemmelse med fællesskabsretten, skal det af Tribunal de grande instance de Mâcon forelagte spørgsmål omformuleres. Retten ønsker med andre ord afgjort, om Rådets forordning nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for korn eller traktatens artikler 30-37 skal fortolkes således, at disse bestemmelser indeholder et forbud mod en national ordning af den her omhandlede art.

Under skriftvekslingen og den mundtlige forhandling er det ikke blevet bestridt, at *formålet* med de franske bestemmelser er at lette nedsættelsen af produktionskapaciteten i mølleriindustrien, som har en overskudsproduktion som følge af faldende efterspørgsel efter brød. Hensigten er navnlig at undgå, at virksomheder, der — selv om de måtte være små eller mellemstore — kan anses for rentable og nyttige ud fra et samfundsmæssigt synspunkt, pludselig og uberettiget tvinges til at opgive produktionen.

* Oversat fra fransk.

Generaladvokat H. Mayras har vedrørende samme lovgivning fremhævet i Van Haaster-sagen [1], »at formålet med disse foranstaltninger var at sanere en industri til forarbejdning af landbrugsprodukter, ikke at begrænse produktionen af disse produkter«.

Det er i øvrigt ubestridt, at

a) ordningen udelukkende indskrænker mølleriernes kapacitet til formaling af hvede bestemt til konsum på hjemmemarkedet uafhængigt af hvedens oprindelse,

b) kontigenteringen således ikke omfatter hvede bestemt til eksport eller reeksport efter forarbejdning, og

c) importen af *hvede* eller *mel* til Frankrig ikke begrænses; således kan de franske møllerier, hvis de måtte ønske det, frit købe al den hvede, som de har til hensigt at forarbejde, i udlandet.

Skønt traktatens bestemmelser vedrørende ophævelse af told- og handelsrestriktioner mellem medlemsstaterne må anses for en integrerende del af de fælles markedsordninger [2], foretrækker jeg for at gøre fremstillingen klarere og af hensyn til det forelagte spørgsmåls formulering særskilt at behandle spørgsmålet, om en ordning som den for den nationale ret anfægtede er forenelig med traktatens artikler 30 ff.

Jeg skal derfor successivt gennemgå de bestemmelser, som er relevante for en lovgivning af denne art:

— Artiklerne 30 ff. i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab.

— Rådets forordning nr. 2727/75 om den fælles markedsordning for korn.

— EØF-traktatens artikel 5 sammenholdt med artikel 85.

A — Traktatens artikler 30-37

Sagsøgte i hovedsagen har gjort gældende, at »den franske ordning om kontingentering af mølleriernes formaling, i det omfang den hindrer de franske møllerier i frit at købe hvede, herunder navnlig hvede, som produceres i andre medlemsstater og udbydes på det franske marked, for så vidt mel fremstillet af denne hvede er bestemt til salg på det franske marked, påvirker — eller i det mindste kan påvirke — samhandelen mellem medlemsstaterne. Den må derfor anses for en foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative restriktioner, jfr. EØF-traktatens artikel 30«.

Kommissionen har heroverfor anført, at »sådanne foranstaltninger hverken direkte eller indirekte ses at begrænse importen eller eksporten *af mel*, således at traktatens artikler 30 og 34 (som udgør en integrerende del af den fælles markedsordning) overtrædes«. Kommissionen har herefter gennemgået ordningens virkninger for *hvede* og fastslået, at »ifølge det for Kommissionen oplyste har hverken formålet med eller følgerne af den franske ordning restriktiv virkning«.

Den franske Republiks regering har anført, at »de frie varebevægelser inden for Fællesskabet heller ikke bringes i fare, da

1 — Sag 190/73, Sml. 1974, s. 1123, navnlig s. 1143, anden spalte, sidste afsnit.

2 — Domstolens dom af 29. november 1978, 83/78, Pigs Marketing Board mod Redmond, Sml. s. 2347, præmisserne 52-55.

ordningen ikke fører til en begrænsning af importen eller eksporten, hverken af mel eller af hvede. Det kan heller ikke hævdes, at ordningen indirekte eller potentielt begrænser importen af varer fra andre EF-medlemsstater«.

Jeg bemærker først, at bestemmelserne i artikel 34 (udførselsrestriktioner) og artikel 37 (statslige monopoler) ikke er relevante for den foreliggende sag.

Dernæst, at det fremgår af ovennævnte gennemgang af formålet med den omhandlede ordning, at den »ikke... har til formål at dirigere handelsstrømmene« [3]. Lovbestemmelserne indebærer heller ikke nogen formel forskelsbehandling. De finder anvendelse både på fransk hvede og importeret hvede.

Det kan herefter fastslås, at det skal afgøres, om den omhandlede ordning ikke desto mindre »direkte eller indirekte, øjeblikkeligt eller potentielt kan hindre samhandelen i Fællesskabet« [4], og i så fald, om de herved eventuelt opståede hindringer må accepteres, fordi ordningen er nødvendig for at opfylde »ufravigelige krav«.

Det kan i denne forbindelse endnu engang fastslås, at en hvilken som helst erhvervsdrivende, mølleriejer eller handlende, frit kan importere hvede eller mel til Frankrig i ubegrænsede mængder.

Der er således hverken tale om aktuelle eller direkte begrænsninger af samhandelen mellem medlemsstaterne.

Det skal herefter afgøres, om kontingeringsordningen for formalingsrettigheder imidlertid indirekte og potentielt kan begrænse, vanskeliggøre eller fordyre importen.

Hvis man antager, at samtlige franske møllerier er rede til at indkøbe hvede i andre af Fællesskabets medlemslande for at dække hele deres kontingent (hvad de frit kan træffe afgørelse om), kan det imidlertid fastslås, at hele den mængde hvede, der er nødvendig til at dække det indenlandske forbrug af mel til konsum, uden vanskelighed kan importeres, da de samlede formalingsrettigheder langt overstiger størrelsen af dette forbrug [5].

Hvis man herefter ser på den enkelte mølleejers situation, når man til følgende resultater.

Hvert mølleri har en ganske bestemt årlig produktionskapacitet, som er afhængig af det tekniske anlæg.

Det er imidlertid ikke urimeligt at antage, at mange mølleriers formalingskontingent i længere tid har svaret til deres årlige produktionskapacitet for mel.

Bekendtgørelsen af 27. juni 1938 om kontingentering bestemmer, at »den mængde hvede, som det enkelte mølleri har ret til at formale årligt med henblik på det indenlandske forbrug, svarer til det aritmetiske gennemsnit af dets maksimale faktiske formaling (med undtagelse af hvede formalet i henhold til ordningen om midlertidig godkendelse) i årene 1927-1935 og mølleriets årlige formalingskapacitet i en periode af 300 dage om året, idet sidst-

3 — Dom af 11. juli 1985, de forenede sager 60-61/84, »videokassetter«, Sml. s. 2605, præmis 21.

4 — Sag 8/74, Dassonville, Sml. 1974, s. 837, eller sag 35/76, Simmenthal, Sml. 1976, s. 1871, præmisserne 11 og 12.

5 — Det kan yderligere tilføjes, at importen af hvede bestemt til reeksport i form af mel ikke er omfattet af de anfægtede lovbestemmelser.

nævnte faktor under alle omstændigheder udgør den øvre grænse«.

Et stort antal møllerier, hvis oprindelige kontingent var mindre end den årlige formalingskapacitet, har senere måttet erhverve de formalingsrettigheder, som manglede for at nå op på dette niveau.

De møllerier, som ved modernisering har forøget deres produktionskapacitet siden 1938, har også haft mulighed for at erhverve supplerende formalingsrettigheder.

Som det fremgår af de statistiske oplysninger, der som bilag er vedlagt den franske regerings besvarelse af spørgsmål fra Domstolen, faldt antallet af møllerier alene i perioden 1968-1984 med 1 528, hvorved der blev udbudt et stort antal formalingsrettigheder.

Mellem 1981 og 1984 købte 492 møllerier formalingsrettigheder for i alt 550 982 tons hvede.

I øvrigt er det ikke altid nødvendigt, at et mølleri har formalingsrettigheder svarende til sin fulde produktionskapacitet. Det er ganske almindeligt, at virksomheder, uanset deres art, ikke udnytter deres fulde produktionskapacitet. Det afgørende er, at formalingsrettighederne er tilstrækkelige til at udføre de af mølleriet modtagne ordrer.

Sådanne rettigheder kan imidlertid købes efterfølgende ved udgangen af året til priser, som ikke forekommer prohibitive[6]. Rettighederne overgår herved definitivt til erhververen.

6 — 13% af færdigvarens værdi ifølge Kommissionen og 16% ifølge sagsøgte i hovedsagen.

Såfremt et mølleri et bestemt år måtte beslutte ikke at acceptere alle indgåede ordrer for ikke at løbe den risiko, at det ved årets udgang ikke har de nødvendige formalingsrettigheder, må mølleriet ganske vist undlade at købe de mængder hvede, der svarer til disse ordrer.

Denne delvise begrænsning af indkøbene kan påvirke afsætningen af fransk hvede eller af importeret hvede alt efter, om mølleriet havde til hensigt at foretage sine indkøb i Frankrig eller i udlandet.

Denne risiko for svigtende indkøb rammer således ikke importerede varer hårdere end indenlandsk fremstillede varer.

Eller for at omskrive den af generaladvokat Gordon Slynn anvendte formulering i de forenede sager 60 og 61/84 vedrørende videokassetter (forslag til afgørelse af 20. marts 1985, Sml. 1985 s. 2605) vil et fransk mølleri af én og samme grund undlade at købe hvede hos en fransk producent og hos en hvedeproducent i en anden medlemsstat. De to kategorier af hvedeproducenter befinder sig således i samme situation.

Den anfægtede ordning fører således ikke til en begunstigelse af den indenlandske produktion på bekostning af produktionen i de øvrige medlemsstater (jfr. den af Domstolen anvendte formulering, navnlig i dommen af 11. juli 1985, præmis 21, »videokassetter«), og svarende hertil stilles varer, der importeres fra andre medlemsstater, ikke ringere end indenlandske varer (jfr.

Domstolens dom af 10. juli 1980, »reklame for alkoholholdige drikkevarer«, 152/78, Sml. s. 2299, præmis 14).

Som netop påvist kan ordningen imidlertid under visse særlige omstændigheder bevirke, at et enkelt mølleri undlader at købe hvede enten på det indenlandske marked eller ved import. Ordningen *kan* således hindre visse transaktioner.

Under disse omstændigheder er den ved ordningen indførte begrænsede ret til formaling af hvede kun forenelig med traktatens grundsætning om frie varebevægelser, såfremt de af forbudet flydende hindringer for samhandelen inden for Fællesskabet ikke er mere vidtgående end nødvendigt af hensyn til gennemførelsen af det tilsigtede mål, der må være begrundet i henhold til fællesskabsretten (ovennævnte dom »videokassetter«, præmis 22).

Efter min mening kan det ikke afvises, at der kan være en sådan begrundelse for en ordning, som begrænser mølleriernes formalingsrettigheder, for så vidt angår hvede bestemt til en medlemsstats indenlandske forbrug af mel, når de samlede formalingsrettigheder overstiger omfanget af det indenlandske forbrug, og når formålet med den pågældende ordning er at muliggøre en koordineret omstrukturering af mølleriseksektoren og sikre, at der opretholdes møllerier i alle den pågældende medlemsstats regioner.

Der er her tale om en »berettiget økonomisk- og socialpolitisk regel, der harmonerer med de almeninteresser, som traktaten forfølger« [7].

7 — Dom af 14. juli 1981, 155/80, Oebel, Sml. s. 1993, præmis 12, s. 2008

B — Den fælles markedsordning for korn

1. *Princippet om residualkompetence*

Det skal først og fremmest afgøres, om en medlemsstat, efter at den fælles markedsordning for korn og for produkter i første forarbejdningsled er trådt i kraft, kan opretholde lovbestemmelser af den her omhandlede art.

Sagsøgte i hovedsagen har anerkendt, at medlemsstaterne har en sådan residualkompetence, men finder, at den omtvistede ordning går ud over rammerne for denne kompetence, da den efter deres opfattelse er unødvendig for at gennemføre målene efter traktatens artikel 39 og i strid med principperne for den fælles markedsordning og bestemmelserne i forordning nr. 2727/75.

Kommissionen har anført, at »så længe Fællesskabet endnu ikke har truffet fælles foranstaltninger, er der intet til hinder for, at en medlemsstat opretholder en national lovgivning om koordineret omstrukturering af mølleriseksektoren, for så vidt den ikke er i strid med den fælles markedsordning for korn og hverken omfatter import eller eksport af mel« [8].

Da forordning nr. 2727/75 ikke indeholder bestemmelser, som direkte eller indirekte

8 — Jfr. Kommissionens indlæg, s. 8, første afsnit. Kommissionen støtter denne konklusion på Domstolens dom af 7. februar 1984, Jongeneel Kaas, 237/83, s. 483, præmis 13, s. 484, hvori Domstolen udtaler: »Når der ikke er udstedt fællesskabsbestemmelser om osteprodukters kvalitet, har medlemsstaterne efter Domstolens opfattelse bevaret kompetencen til at pålægge osteproducenterne inden for deres område at overholde regler herom. Kompetencen omfatter ikke alene en ret til at udstede de regler, der anses for nødvendige af hensyn til beskyttelsen af forbrugeren eller af den offentlige sundhed, men også de regler, som medlemsstaten ønsker at indføre med henblik på at forberede den indenlandske produktions kvalitet. Sådanne regler kan imidlertid ikke indebære en forskelsbehandling på bekostning af indførte varer eller hindre indførslen af varer fra andre medlemsstater «

vedrører mølleriers aktiviteter, og da Kommissionens forslag til en forordning »om sanering af markedet for produkter fra formaling af brødkorn« endnu ikke er vedtaget af Rådet, kan jeg tilslutte mig den opfattelse, at medlemsstaterne principielt har bevaret deres ret til at lovgive på dette område.

Det skal imidlertid herefter afgøres, om en lovgivning med tilsvarende indhold som den franske rent faktisk negativt kan påvirke gennemførelsen af målene efter EØF-traktatens artikel 39 eller bestemmelserne i den fælles markedsordning.

2. *Udøvelse af residualkompetencen*

a) *Målene efter EØF-traktatens artikel 39*

Jeg skal ikke bruge meget tid på dette punkt. Det har nemlig på ingen måde været godtgjort, at den i Frankrig gældende ordning kan hindre en forøgelse af landbrugets produktivitet eller den bedst mulige anvendelse af produktionsfaktorerne, at den kan bringe landbrugsbefolkningens levestandard, stabiliseringen af markederne eller forsyningssikkerheden i fare eller hindre rimelige forbrugerpriser.

Derimod kan det tænkes, at en ordning af denne art ved at muliggøre en koordineret nedsættelse af overkapaciteten i møllerisektoren kan bidrage til den bedst mulige anvendelse af produktionsfaktorerne og således reducerede forarbejdningsomkostninger. Ved at sikre bevarelsen af små og mellemstore møllerier[9] i nærheden af hvedeproducenterne og forbrugerne af mel, bidrager ordningen også til forsyningssikkerheden.

9 — I 1984 var der i alt 1 267 møllerier, hvoraf 238 med et formalingskontingent på under 500 tons og 491 møllerier med et kontingent på under 1 000 tons.

b) *Principperne i den fælles markedsordning for korn*

I min indledning kunne jeg fastslå, at den franske ordning ikke indebærer kvantitative restriktioner for handelen med mel og hvede mellem Frankrig og de andre medlemsstater eller tredjelande, hvad enten der er tale om import eller eksport.

Under A har jeg anført grundene til, at jeg mener, at en ordning af den i Frankrig gældende art ikke kan antages at være omfattet af anvendelsesområdet for EØF-traktatens artikel 30, som må anses for at udgøre en integrerende del af den fælles markedsordning.

Følgelig må ordningen også være forenelig med artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 2727/75, hvorefter de i artikel 30 fastlagte principper udvides til at omfatte samhandelen med tredjelande.

En sådan ordning indebærer heller ikke en begrænsning af mel- eller hvedeproduktionen.

De af sagsøgte i hovedsagen påberåbte domme i Van Haaster- og Van de Hazelsagerne er her uden betydning.

Allerede i sit ovennævnte forslag til afgørelse af 2. oktober 1974 i sag 190/73, Van Haaster, fastslog generaladvokat H. Mayras, at der ikke bestod nogen lighedspunkter mellem en lovgivning om begrænsning af produktionen af hyancintløg og den franske mølleriordning.

De samme argumenter kan føres i marken, for så vidt angår begrænsningen af produktionen af slagtet fjerkræ, jfr. Van den

Hazel-sagen (111/76, dom af 18. maj 1977, Sml. s. 901).

Det må fastslås, at den franske melproduktion kan udvikle sig frit, så længe de samlede formalingsrettigheder overskrider det indenlandske forbrug, og så længe produktionen af mel bestemt til eksport ikke er undergivet restriktioner.

Det har imidlertid ikke været hævdet, at de samlede formalingsrettigheder på noget tidspunkt har været lavere end den mængde hvede, som er nødvendig for at dække det franske indenlandske forbrug af mel, eller at den franske regering har til hensigt at ændre dette forhold. (I 1984 androg formalingsrettighederne 5,5 mio tons hvede, og det indenlandske forbrug af mel til konsum androg 4,3 mio tons.)

Kontingenteringsordningen begrænser heller ikke hvedeproduktionen. Tilsåningen foretages ikke blot på grundlag af det indenlandske forbrug af mel eller møllerierne formalingsrettigheder, men også og især på grundlag af de landbrugsareler, som er egnede til denne produktion, og de mængder hvede, som landbrugerne skønner at kunne eksportere, enten uforarbejdet (16,5 mio tons i 1984) eller i form af mel (1,8 mio tons hvede), eller at kunne sælge med henblik på fremstilling af dyrefoder (4,5 mio tons).

Mens der for at dække det indenlandske forbrug til konsum således kun skulle anvendes 4,3 mio tons hvede i høståret 1983/1984, producerede Frankrig i denne periode 31,3 mio tons hvede.

c) *Markedsordningens prissystem*

Den fælles markedsordning for korn fastsætter ikke fælles priser for hvedemel.

Det står mig heller ikke helt klart, hvorledes den omhandlede ordning skulle kunne påvirke prisdannelsen for hvede.

I 1984 var det ifølge kontingenteringsordningen muligt at forarbejde 5,5 mio tons hvede til mel bestemt til det indenlandske forbrug. I virkeligheden berettigede efterspørgslen kun til forarbejdning af 4,3 mio tons. Det kan herefter antages, at der ikke ville være forarbejdet mere hvede, såfremt ordningen ikke havde eksisteret.

Den gældende ordning har således ikke på nogen måde kunnet påvirke hverken markedskræfternes frie spil eller den ifølge den fælles markedsordning indførte pris- og interventionsordning.

Det er i øvrigt klart, at i et land som Frankrig, hvor den hvede, der anvendes til dækning af det indenlandske forbrug af mel, kun udgør 14% af den samlede produktion af dette produkt, er det netop denne samlede produktion, som er afgørende for hvedeprisen.

C — Traktatens konkurrenceregler

Skønt den nationale ret ikke har forelagt noget spørgsmål om, hvorvidt en ordning af den omhandlede art er forenelig med traktatens konkurrenceregler, har sagsøgte i hovedsagen beskæftiget sig meget med dette spørgsmål. Deres indlæg er gengivet ret detaljeret i retsmøderapporten, hvorfor jeg ikke skal gå nærmere ind på det her.

Alene traktatens artikel 85 er relevant i denne forbindelse. Bestemmelsen vedrører aftaler mellem virksomheder, alle vedtagelser inden for sammenslutninger af virk-

somheder og alle former for samordnet praksis, men derimod ikke medlemsstaternes ved lov eller administrativt indførte regler. Imidlertid har Domstolen gentagne gange udtalt, at »staterne ikke desto mindre i henhold til traktatens artikel 5, stk. 2, [er] forpligtet til ikke ved national lovgivning at skade den ensartede anvendelse — i hele fællesmarkedet — af fællesskabsreglerne og den fulde virkning af de retsakter, som udstedes i henhold til disse regler, samt til ikke ved lov eller administrativt at indføre eller opretholde foranstaltninger, som kan ophæve den tilsigtede virkning af de for virksomheder gældende konkurrenceregler« [10].

Jeg mener imidlertid, at Kommissionen og den franske regering på overbevisende måde har godtgjort, at de pågældende lovbestemmelser ikke *pålægger* møllerier en adfærd, som er omfattet af forbudet efter artikel 85, og at de heller ikke *fremmer* eller *tillader* en sådan adfærd.

Det forhold, at det på grund af de ifølge ordningen indførte formalingsrettigheder *materielt* er blevet muligt at indgå aftaler om rettighederne, kan efter min opfattelse ikke antages at ophæve konkurrencereglernes nyttevirkning. Ligesom Kommissionen er jeg af den opfattelse, at de franske lovbestemmelser kun kan anfægtes på grundlag af traktatens artikel 3, litra f), artikel 5, stk. 2, og artikel 85, såfremt de indebærer, at det *retligt* bliver muligt at indgå sådanne aftaler, som herved gøres lovlige.

Der er endnu en grund til, at artikel 85 ikke er relevant i den foreliggende sag, nemlig det forhold, at ordningen ikke kan påvirke handelen mellem medlemsstater.

I dommen af 5. april 1984 (Van de Haar og Kaveka de Meern, de forenede sager 177 og 178/82, Sml. s. 1797) udtalte Domstolen, at »denne bestemmelse kun [har] betydning for konkurrencebegrænsende aftaler, vedtagelser eller praksis, som *mærkbart* påvirker handelen inden for Fællesskabet« (præmis 11), mens »traktatens artikel 30, for så vidt angår foranstaltninger, der kan betegnes som foranstaltninger med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion, *ikke sondrer efter, i hvilken grad* foranstaltningerne påvirker handelen mellem medlemsstater« (præmis 13).

Jeg mener imidlertid ikke, det kan fastslås, at den franske ordning om kontingentering af formalingsrettigheder mærkbart kan påvirke handelen inden for Fællesskabet.

Jeg har ovenfor bemærket, at såfremt samtlige møllerier besluttede i udlandet at indkøbe den hvede, der er nødvendig for at dække det indenlandske forbrug af mel, kunne det uden videre lade sig gøre.

Det forhold, at et enkelt mølleri under visse omstændigheder kan være nødt til at give afkald på at købe et supplerende kvantum hvede, enten fra en fransk eller en udenlandsk leverandør, er ikke »egnet til at bringe den frie handel mellem medlemsstaterne i fare på en måde, der kan skade gennemførelsen af målene for et mellemstatsligt enhedsmarked« [11].

10 — Domstolens domme af 10. januar 1985, Association des centres distributeurs Édouard Leclerc mod SA Thouars m. fl., 229/83, Sml. s. 1, af 13. februar 1969, Walt Wilhelm m. fl., 14/68, Sml. 1969, s. 1, og af 16. november 1977, INNO mod ATAB, 13/77, Sml. s. 2115.

11 — Dom af 13. juli 1966, Consten og Grundig mod Kommissionen, de forenede sager 56 og 58/64, Sml. s. 495.

Såfremt et antal møllerier indgår en aftale om ikke at bringe deres ubrugte formalingsrettigheder på markedet, tilkommer det de kompetente franske myndigheder at undersøge aftalen i lyset af national lovgivning. Fællesskabsretten kan kun komme i betragtning, hvis de »indefrosne« mængder indebærer, at de samlede formalingsrettigheder, som kan anvendes, reduceres så meget, at de ikke kan dække det indenlandske forbrug, hvilket forekommer fuldstændig teoretisk.

Jeg skal herefter *foreslå*, at det af Tribunal de grande instance de Mâcon forelagte spørgsmål besvares således:

»Artikel 30 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab og bestemmelserne i Rådets forordning nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 om en fælles markedsordning for korn skal ikke fortolkes således, at de indeholder et forbud mod en national ordning om begrænsning af møllerierne produktionskapacitet, for så vidt angår mel til indenlandsk konsum i den pågældende medlemsstat. Det er dog herved en forudsætning, at de samlede rettigheder til formaling af hvede i henhold til ordningen overstiger de mængder hvede, der er nødvendige for at dække det nævnte indenlandske konsum af mel, og at den begrænsning af handelen i Fællesskabet, som ordningen kan medføre, ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at gennemføre en koordineret omstrukturering af mølleriseksektoren i denne medlemsstat.«